Рік III. Львів, 21. липня 1929. Porto zapłacone ryczałtem. Ч. 30.

ПРАВДА

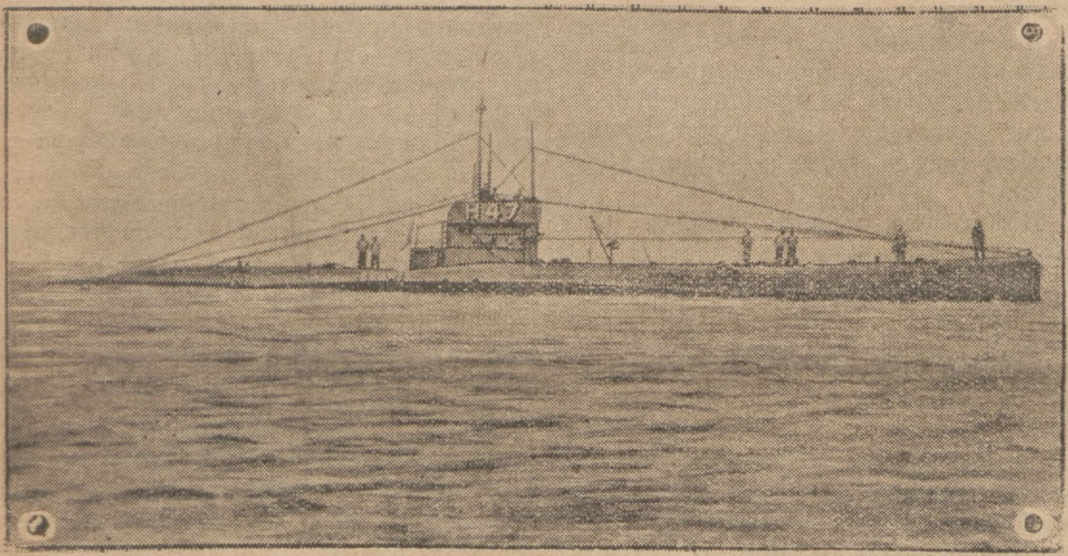
Виходить що тижня.
Адреса Редакції і Адм.. „ПРАВДА“
Львів, вул. Кльоновича ч. 8. II. пов.
Телефон 4—48.

ПЕРЕДПЛАТА
в краю: Річно 10 зол. Піврічно 5 зол. Чвертьрічно 2 зол. 50 сот. Місячно 1 зол.
За кордоном: Річно 2 амер. доляри або їх рівновартість.
Поодинoке число коштує 20 сот.

Тринайцять міліонів кари

В Бєльську запав присуд у великім процесі за обманство польської скарбової влади. На лаві обжалованих сидів власник величезної фабрики горівок і лікерів Френкель, а з ним 57 спільників, митних урядників, інспекторів, комісарів. Френкля засуджено на тринайцять міліонів золотих гривни та на 6 місяців тюрми. Коли не вдасться стягнути з нього тої величезної кари, то буде мусів посидіти ще два роки. Сімох урядників скарбових засуджено на 6 до 12 місяців тюрми, решту обжалованих на 5 місяців і на гривну до пів міліона золотих. Часть обжалованих засуджено на гривну, а лиш 10 звільнено від вини й кари.

КАТАСТРОФА НА МОРЮ

В Каналі св. Юрія між Англією й Ірляндією зударилися зі собою два англійські підводні судна названі цифрами: Г 47 і Л 42. Перше судно втопилося. Зі залоги 22 людий вратовано лише двох моряків. Мимо скорої помочі, нема надії на вратовання замкнених у затопленім судні моряків, бо лежить воно 30 метрів глибоко під водою. На знимці бачимо судно Г 47 перед катастрофою.

Катастрофа польського літака

В суботу 13. липня с. р. над раном розпочали польські військові летуни Ідзіковскі й Кубаля лет через Атлянтійський океан до Америки. Долетіли вечером того дня до островів Азорів та тут сталася катастрофа. Наслідком зіпсуття мотору літак мусів був спуститися на остров Ґраціоза. В часі того слідував вибух мотору. Літак згорів, а враз із ним згорів живцем летун Ідзіковскі. Кубаля відніс тяжкі рани. Се вже другий невдалий лет згаданих летунів. Перший раз ізза ушкодження мотору упали до моря коло островів Азорів і вратував їх німецький корабель Самос. Тепер другу свою спробу переплатив один відважний летун страшною смертю, а другий каліцтвом.

Цивільний шлюб — єресь

Конґреґація св. Тайн у Римі видала розпорядження для італійського парохіяльного духовенства в справі шлюбів, згідно з постановами лятеранського договору. Одинокою важною формою шлюбу є форма церковна. Тих католиків, котрі заключили би цивільний шлюб Церква вважатиме за єретиків, навіть тоді, колиби доповнили його церковним шлюбом.

Приєднуйте нових передплатників!

Позір на адреси!

На адресах сего числа зазначуємо чорнилом суму залеглої передплати за „Правду“ за 1-ий півріок (до 1. VII. 1929 р.) всім П. Т. Передплатникам, яких назвиська починаються від букви В, Г, Ґ, Д, Е, Ж, З, І, Й. — У слідуючих числах будуть по черзі зазначувані дальші залеглости. — В ціли оминення неприємних наслідків та непотрібних коштів, просимо негайно вирівнати зазначені залеглости.

Грізна повінь

Наслідком довготревалих дощів ціле наше Підкарпаття навістила грізна повінь. Своєю грозою нагадувала вона повінь із 1927 року. Подекуди наслідки її були ще страшніші. Нині дощі перестали падати й небезпека вже минула. На сьому місці подаємо опис того нещастя, яке протягом двох років удруге навістило наш край.

В Микуличині і Надвірній зібрані води виступили з берегів Прута та розлилися широко аж до людських забудовань. Спустошення були великі. Вода зірвала теж мости, які лучать поодинокі місцевости з залізничими стаціями. При ратованню загрожених мешкань згинули дві особи.

В Микуличині повінь ушкодила сильно місцевий тартак та лісову залізницю, яка йде від тартаку аж в гори на висоту 1000 метрів. Коло Микуличина є ушкоджених багато хат. Дуже потерпіли теж літнища в Ясенім, Ділоці і Татарові. Деревляний міст, що лучить Ділок зі залізничою стацією, зірваний. Комунікація відбувається через Микуличин. Вода зірвала теж міст на Пруті між Надвірною та Рафайловою.

В Гребенові та Сколім вилила ріка Опір і зірвала кілька мостів. Ріка Стрий залила в Сокалівці кілька хат.

У Брошневі вилила ріка Чечва, залила понад 40 хат і 700 моргів поля з засівами. Ріка Свіча залила в Вигоді 8 хат і почтовий будинок. Ріка Сокіл під Болеховом виступила з берегів на просторі

2 км. і залила повітову дорогу, поля та багато будинків.

У Калуші є знищених 60 морґів поля. Вода підходить під будинки. Ріка Лімниця знищила біля Перегінська шосу і міст.

Вода залила теж часть станиславівського передмістя т. зв. Бельведер. В Надвірній Бистриця зірвала 7 мостів і ушкодила дорогу на просторі 4 км.

В станиславівськім воєвідстві повінь поробила страшні спустошення. На деяких ріках стан води є вищий чим підчас повіні з 1927 р. Деякі повіти є зовсім відтяті від світу, бо мости, дороги, телефонічне і телеґрафічне получення зовсім ушкоджені. На найбільше загрожені місця прибули військові відділи. Найбільш шкоди спричинила повінь в коломийськім, косівськім, снятинськім і надвірнянськім повіті.

В Княждворі Прут залив 46 хат. У Вербіжі вода залила понад 200 хат. Теж у самій Коломиї доми, що стоять над Прутом, залиті. На залізничому шляху Коломия—Свобода рунґурська, вода зірвала залізничий міст, супроти чого залізничий рух перерваний. Громади Воскресінці, Матіївці, Залуче і инші находяться під водою. Міст на дорозі до Яблонова і Космача зірваний. Всі повітові дороги так ушкоджені, що комунікація є зовсім неможлива.

В Жабю виловили з Чорного Черемоша тіло якоїсь жінки. Міст у цій місцевости забрала вода. В самому Косові вода залила 40 домів та понищила всі комунікаційні середники. Ріки Білий і Чорний Черемош, Рибниця виступили сильно з берегів. В Москалівці вода залила 40 морґів луки. Вода знищила 4 мости між Косовом та Москалівкою. Ріка Черемош залила в Кутах 20 домів та великі простори піль та огородів. Ріка Рибниця замулила 18 домів у Рожневі, Кобаках і Рибнім. Міст між Соколівкою а Яворовом знищений. В Микитинцях, Шешорах і Зеленім, вода знищила 7 мостів. Великі шкоди спричинили великі маси дерева, що їх пірвали води Черемоша.

В Богородчанах і Ляхівцях вода заляла городи і поля, а в Порогах зірвала міст на повітовій дорозі.

В городенськім повіті Дністер виступив 3 і пів метра понад нормальний стан. Комунікація з Заліщиками перервана наслідком зірвання греблі біля Крехович.

В снятинськім повіті стан води на Пруті дійшов до небувалої від 40 літ висоти пять і пів метра понад нормальний стан. В кількох громадах евакуовано мешканців.

Теж в товмацькім і жидачівськім повіті ріки виступили з берегів і залили поблизькі села. Ізза знищення численних мостів комунікація в богатьох місцях перервана.

В перемиськім повіті ріка Сян виступила 4 метри понад нормальний стан. Величезні маси води, спливаючі з гір, заляли орні ґрунти по обох берегах. Сильно загрожене є село Вовче, передмістя Перемишля.

В самбірськім повіті виляли ріки Дністер та Бистриця. На Бистриці вода ушкодила один більший міст. Комунікація між Самбором і Дрогобичем перервана з причини залиття доріг.

Також і тернопільське воєвідство навістила повінь, хоч не в так великих розмірах. Зокрема в золочівському повіті вода залила деякі села, а навіть кілька вулиць у самому Золочеві. В бережанському повіті виступила ріка Нараївка і Золота Липа та залляли поля біля Потутор. На шляху Козова—Криве завалився підмитий водою деревляний міст.

—о—

До праці в укр. християнській організації!

Не один раз, у ріжних наших і ненаших часописях находимо такі заклики як: До праці, до діла! Такими закликами переповнена густо-часто вся преса. Такі заклики ця преса радо по всіх усюдах поширює.

Коли читаємо в часописях статті заохочуючі нас до праці, коли ми їм блище приглянемося, то відразу впадають нам в очі троякого рода люди, які накликають нас до праці, до діла. Першим з цих людий на серці лежить справді добро загальне. Другим ходить майже виключно о добро та поширення своєї політичної партії. Вкінці третім ходить о засіяння куколю-ненависти між український народ. Бо на сіянню ненависти та незгоди між нашим громадянством роблять ці останні „панове-редактори" свій інтерес. Кромі цього ці останні знаменито йдуть на руку ворогам і всім чужинцям, шо за свій клич приняли латинську приповідку:

„Діли і пануй!"

До якоїж праці загрівають нас ті всякого рода наші й не-наші часописи та їхні автори?

Ці часописи й ці народні провідники, які дійсно бажають поліпшення долі народови, які дбають про його добро, заохочують і все заохочуватимуть до праці корисної та потрібної рідному краєви та нашому бездольному народови.

Всюди добре, а дома найкраще

(Письмо наших людей із Америки).

Отсе письмо, як видно з дати, писане на кілька місяців до війни. Цікаве це письмо цим, як жили, що відчували наші люде, як вигнані невідрадними відносинами з рідного села, найшлися на чужині в Америці. Письмо це писали еміґранти з села Тростяниця до свойого пароха о. Анастасія Лотоцького. О. Анастасій був там парохом 44 роки. Перед ним був парохом у Тростянці його батько о. Антін 41 літ. Значить батько й син трудилися там як священики 85 літ.

Подаємо ці завваги для пояснення та для кращого зрозуміння письма еміґрантів до свойого пароха в рідному селі. Письмо містимо тільки з пропусками місць, де говориться про особисті та місцеві справи.

Редакція.

Літле Фалс Н. И. 23. II. 1914.

Всечеснійший Отче Добродію!

Чесний лист нашого щиро любимого Отця Декана і пастиря з дня 1. I. 1914 одержали ми дня 17. I., а другий лист з дня 5. I. дня 21. I. 1914. Листи справили нам велику радість, що ми діждалися почути хоть листово сердечні та дорогоцінні слова нашого щирого Отця пастиря. Зі слезами в очах засилаємо Вам наш Найдорожший Отче сердечні подяки за желання свят „Різдва Христового" та за сердечне поздоровлення.

Із великою приємністю будемо старатися хоч здебільша на дорогі питання згаданих листів відповісти, та опишем важнійші наші тутешні відносини і дамо короткий опис сеї околиці. В тутешнім місті Літл Фавс засновано парохію в 1906 році за священика першого в тутешнім місті о. Дволіта. Церква побудовано в 1912 р. під покровом св. Отця Николая за священика О. Ірхи при вулиці „Форнес". На удержання церкви та стану духовного кожний тутешний чесний парохіянин чується в релігійнім обовязку і платить місячно 25 кр., якби рату так звану „колєкту", (а родина 50 к.), хоча ніякого примусу на те нема. Звичай збирання згаданої колекти: що місяця кожного першого ходить двох людей по домах, де мешкають наші парохіяне і збирають колекти. Крім цего кожний парохіянин, чи то парохіянка, коли прийде до церкви кидає на тацу, яка стоїть на „аналоґіоні" що найменче 5, 10 центів а і більше. Нема звичаю кидати на тацу 1 цента як у нас. З цілого церковного доходу платить церква 5 прц. до Преосвященного.

Платня священика залежить від місцевости, тутешня св. церква платить для священика 52 дол. 50 ц. так само платять і прочі дві парохії, отже місячний дохід тут: Отця виносить 157 дол. 50 ц. Крім того бічні доходи як хрещення, шлюби й похорони. Платня дяка 15 дол. місячно з одної пар., тут кожда парохія має свойого дяка.

Котрий наш громадянин живе тут із родиною, а народиться йому дитя, кошта хрещення так середно виносять понад 40 дол.

Кошта вінчання (весілля), виносять від 150 до 200 дол.

Похорон кощтує звичайно середно від 100 до 150 дол.

Звичай запрошених гостей, чи то на хрещення чи то весілля складати по звичаю на тацу, яка стоїть на столі по 1, 2, 3, 5 дол., котрий то дохід нераз покриває й цілий розхід господаря.

Відправа богослужень відбувається подібно; як Божиків, Волощина і Сілко, так і до тутешньої парохії є прилучені ще дві; а то місто зване Геркімер і Ютика. От на приклад 1 неділя співана Служба Божа у нас в Літле Фавсі, друга неділя читана Служба Божа а третя неділя вечірня о год. 5 вечером. Священикови дуже вигідно їздити від парохії до парохії, бо ходять електр. трамваї та залізничі поїзди що години.

Від вересня 1912 р. був у нас священик О. Василевич до сего часу. Тепер він перенесений до іншої парохії, отже тимчасом не маємо священика. Тепер сподіємося прибуття нового священика, що має прибути 1. березня ц. р., та хто, ще не знаємо. Подаємо, шо до цего часу не мали ми нагоди видіти нікого з тутешних Преосвященних. Книжочки до молитов маємо ще з дому. Ніхто з нас не пустився в так далеку подорож без молитвослова. Часописи

Праця, до якої ці правдиві, народні працівники заохочують, ніколи не буде мати руїнницького характеру й ніколу не буде ширити роздорів і безладдя між нашою суспільностю. Праця ця буде все здорова й будуюча. Бо ці народні провідники все закликатимуть до єдности, до освіти, до чесних і хосенних орґанізацій, до кооперації, до згоди.

До праці руїнницької, яка ширилаби взаїмну ненависть між верствами нашого громадянства, накликають знова ці всі часописи та їхні видавці, яким не ходить о добро українського народа, але о його розбиття. Тому раз-у-раз закликають ці „панове-редактори" до зненавидження нашої рідної, так невеличкої інтеліґенції, до зненавидження свого рідного духовенства, словом, кличуть і заохочують до взаїмної ворожнечі.

Саме в сьогоднішну пору, до праці щирої та будуючої, до праці в хосен рідного народу, заохочує нас у католицьких часописях передусім Українська, Християнська Орґанізація. Молода ця наша Орґанізація постановила згуртувати всю українську християнську суспільність під ясним прапором Христа. Постановила собі згуртувати наше громадянство до боротьби за високі, взнеслі змагання. Постановила відсвіжити й обновити життя наше високими християнськими ідеалами, бо тільки там де царює Христос, там рівночасно царює правда, гарне життя й всяке добро.

Частина нашої суспільности зрозуміла вже гаразд, як великою конечністю являється потреба обєднатися в христ. орґанізації кожному Українцеві й кожній Українці, яким ходить не лише про проминаючі земські користи, але в першій мірі про вічні, надземські, духові користи нашого народу. Щоденно наочно переконуємося про велике матеріяльне вбожество українського народу. Одначе до цеї матеріяльної біди вороги і інші демаґоґи хотілиби додати нову біду, нову нужду, стократь ґіршу від попередної. Вони, ці народні зводителі хотілиби забрати нашому народови його глибоку релиґійність, хотілиби підорвати його щире привязання до св. Церкви, бажалиби розбудити в ньому всякі низькі пристрасти одним словом, бажалиби зробити наш народ скотом.

Тому нашим християнським і народнім завданням і обовязком є протиділати цему дикому наступови на наші святощі. А будемо протиділати, коли згуртуємося всі в Українській Християнській Орґанізації і коли Орґанізацію нашу поширимо в найдальші закутини нашого краю. Коли скликати будемо свої часті довірочні наради та сходини й на них висказувати будемо наші корисні думки. Коли будемо читати й поширювати свої христ. часописи.

Берімся отже до обновної праці в Українській, Християнській Орґанізації!

В. Г-кий.

——o——

Військовий летун загубив бомбу

В неділю 14. с. м. о год. 11 в ночі летів над Варшавою військовий літак. Нараз почув летун, що спід літака щось вірвалося. Налякався, коли спостеріг, що загубив причіплену до споду літака бомбу. Загублена бомба впала на дах фабрики „Фраґет" при вул. Електоральний ч. 16 і загрязла в ньому. На щастя не вибухла. Військові власти розслідують тепер отсей дивний випадок.

——o——

Зі світа

Воєнні приготування Зєдинених Держав.

Державний секретар військових справ передав військовій комісії палати послів проєкт законів, який уповажнює президента заряджувати таємні закупна матеріялу для війська та фльоти, коли цього буде вимагати публичний інтерес.

Хочуть Европу перемінити на взір Америки.

Світові ґазети принесли вістку, що франц. міністер заграничних справ Бріян має виступити на Лідзі Народів з проєктом перебудови Европи у велику федерацію на взір Півн. Америки. Ґазети подають, що цей плян Бріян предложив вже державам і дістав згоду на нього Англії, Німеччини, Голяндії, Швайцарії, Чехії, Польщі і Австрії. Згідно з пляном Бріяна, держави малиби злучитися спершу на господарській плятформі, а згодом й політичній. Смілий цей плян приходить дещо за скоро. Неможливо собі уявити, щоби при теперішних „приятельських" відносинах між державами Европи (Польща-Німеччина, Італія-Франція і т. д.) можливою була яка небудь сполука. Більшість ґазет не вірить, щоби сей плян удався.

1.000 осіб жертвою вибуху.

У місцевости Янанфу, в Китаю, вилетів у повітря склад амуніції. Згинуло 1.000 китайців. Легко ранений англійський консуль. Будинки англійського консуляту та католицької і протестантської місії значно ушкоджені. Вибух цей — мабуть діло агентів провідника

деякі читаємо і „Місіонар" маємо ОО. Василіян із Жовкви. Часописи займають нас що найбільше з новинок, а ніяка політика нас тут нічого не обходить. Тутешнє місто знаходиться в Ню Йорському Стейті (краю). Лежить над рікою Моар (Mohak) на північний захід від міста Ню Йорку, а віддалене від Ню Йорку 228 миль анґл.

Ріжниця дня з Европою, а докладніше з Галичиною а Ню п. є 6 год., а з тутешнім містом Л. Ф. ріжниця 6 і пів год. Місто Л. Ф. знаходиться між двома скелистими горами, покритими рідким лісом. На горі рівнини мало гористі, подібно як наші околиці. Тутешнє місто засноване перед 100 літами а має мешканців понад 12.500, протягається зі сходу на захід, так як наш Тростянець. В місті є залізнича стація. Вулицями міста курсують безнастанно електр. трамваї (по тутешньому звані „Стріт кари"). Днем і нічю снуються шалено потяги (трени). Головнійша стація (стейшн) знаходиться по середині міста. До переходу є рампи. Хто переходить залізничу рампу, мусить добре вважати на безустанно курсуючі поїзди й із найбільшою скорістю перебігають, а однак нема такого місяця, щоби не було випадку смерти на якійсь рампі. От на примір іде проходячий вулицею та зближається до рампи, нічого не видно й не чути, а поступивши 2, 3 кроки в одній хвили стався в ухах шум, а перед очима стала тільки чорна смуга і вже перелетів експрес. Не є тут так заобезпечено при залізницях як у нас, а навіть по залізничих шляхах у нас не вільно ходити, тут всюда вільно кожному йти, куда хто хоче, ніхто нічого не скаже і за нікого ніхто не відповідає. Стався який випадок смерти, пропало, кожний за себе відповідає, а як подають часописи, десятками, сотками, а й тисячами людей стається жертвою нещасних та несподіваних випадків смерти та гинуть в одній хвилині під колесами поїздів, трамваїв та автомобілів, котрі шалено снуються, як комахи на весні.

Через тутешнє місто плине ріка на схід до Альбани (великого міста). Ріка називається Маар. Попри ріку кінчиться тепер будова великого каналу. Цей канал має полученя з канадійськими водами на півночі і лучиться в горі згаданому місті Альбані з великою рікою, званою Гадзен (Hudson river), яка плине широко на полудне до Ню Йорку.

Цего року під зиму випустили зі згаданого каналу воду, щоби докінчити в місті його будову. По випущенні води найдено на дні каналу кілька трупів невідомо утоплених.

Тутешнє місто називаєть Little Falls (Літл фавс), по нашому „малий водопад". Так і тут згаданим каналом ходять малі тягарові пароплави, а як скоро докінчиться будова каналу будуть ходити особові пароплави.

Як спускається пароплав на водопаді? — Скоро пароплав приплине аж до замкнення води, де вода в цілім каналі замкнеться, пароплав стає. Тоді замкнуть воду (з заду) за пароплавом, а з переду випускають воду і так пароплав з упадаючою водою спускається в долину (до дна) аж зрівняється з долішним замкненням і так повтаряється на кожнім замкненні аж пароплав зрівняється з долішньою водою, то виглядає гейби по сходах в долину.

Знов як пароплав плине до гори, так знов на кожнім замкненні замикають канал з долини і напускають із переду тільки води аж пароплав зрівняється з горішньою водою.

Опис околиці. За містом на горі бачимо приємні, мало гористі околиці, по части залісені, та фармерські поля. Кожний фармер (хлібороб) має на свойому полі своє обістя, шо значно ріжняться від наших господарських забудувань. Поле має все при купі і ліс при його полі. Поле наоколо ограничене палями з дротами або камінням і так цілий вид виглядає. Одно обійстя від другого віддалене і на 1 (наш) кільометр або й два. В купі села, як у нас, нема, тільки міста.

(Дальше буде).

повстанців Гю-Ю-І, якого відділи підходять до міста.

Бувш. французький міністер засуджений на 2 роки.

Париський карний суд засудив бувш. французького міністра скарбу й сенатора Кльоца на два роки тюрми та грошеву кару в сумі 50.000 франків. Кльоц допустився численних дефравдацій та обманств і видавав чеки без покриття.

Французькі летуни завернули з дороги

Майже рівночасно з польськими виїхали до Америки й французькі летуни. Долетіли вони до Азорських островів і звідтіля завернули назад до Парижа, де осіли в неділю рано. Перелетіли вони 5.200 км. в 28 годинах. Летуни оповідають, що над Атлянтиком стрінулись вони з сильним противним вітром, так, що скорість лету зменшилася з 200 на 80 км. Заявляють вони, що лет з Европи до Америки стрічає неймовірні труднощі. Лекше є на їх думку перелетіти 10 разів з Америки до Европи, чим один раз з Европи до Америки. До цього часу перелетіли з Европи до Америки тільки одинокі Німці.

Спека в Ню-Йорку.

Наслідком страшної спеки померло на вулицях Ню-Йорку 10 людей на сонішний удар. Около 20 людей, пораженних сонішним ударом, бореться зі смертю в шпиталях.

В 30 ГОДИНАХ ЧЕРЕЗ АТЛЯНТІЙСЬКИЙ ОКЕАН

Один французький інженір збудував моторове човно, яким сподієтьса він у 30-ти годинах переплисти Атлянтійський океан. На знимці бачимо отсе човно.

Бельгійського короля обікрали в купелі.

В Марія Керк біля Остенди обікрадено бельгійського короля і його адютанта підчас купелі. Як оба вернули до кабін, переконалися, що злодій зревідував докладно їх одяги та забрав їм золотий годинник вартости 10.000 фр., золотий дуже дорогий ножик і портфель із 500 фр. готівки. Король і адютант були в цивільних одягах.

——o——

Грізні пожежі

Дня 16. с. м. о півночі вибухла грізна пожежа в Падгійчиках коло Теребовлі. Вогонь повстав у хаті Михайла Крилиха. Наслідком сильного вітру полумінь перекинулася на сусідні хати. Згоріло 7 господарств враз із усіми будинками. Згоріло також римо-кат. приходство. Шкода виносить около 50 тисяч золотих.

Друга пожежа мала місце в Тернопільщині, в селі Ігровиці. Тут повстав огонь у хаті Анни Родакевич, яка згоріла до тла. В часі пожежі згоріла живцем дитина Галки Андріїв, яку забули винести з горіючої хати.

К. К. 23

Св. Апостол Павло

І завидували йому:

— Ти щасливий у Бога — говорили. Не даром ти й звешся Тіхон, що значить, щасний.

Вже на другий день зібралася в домі Сільвана вся християнська громада.

Стали прохати в Павла, щоб довше остав між ними, та Павло на це:

— Не можу, любі мої, не можу, мушу в Єрусалим.

Тут одна жінка:

— Не йди, не йди в Єрусалим, Дух Святий каже мені остерегти тебе — там лихо жде тебе.

— Знаю про це, бо вже в багато містах остерігали мене люде, повчені Духом, що кайдани й муки ждуть мене в Єрусалимі. Та годі, бо щож муки, що терпіння!? Цеж за правду, за Христа Господа!

І ввесь час побуту навчав Павло в домівці Сільвана. Сходилися там християне ріжної народности. Були Фенікійці, були Римляне, були Греки, були Жиди, а навіть Скити.

Семого дня попращався Павло з ними. І тут з великиж жалем проводжали Павла й його товаришів тирські християне враз із жінками та дітьми аж за місто до пристані. І приклонивши коліна на березі, молилися та прохали:

— Поблагослови нас, апостоле!

І Павло підніс правицю й благословив їх.

Зараз потім Павло зі своїми всів на корабель, а вони відійшли покріплені на дусі.

В Птолемаїді задержався Павло всего один день і цей день використав, щоб побути в християнській громаді.

Із Птолемаїди пустилися вже пішки в Юдею. Першим містом, де спинилися довше, була Кесарія.

— Тутечки зайдемо до Филипа благовістника — каже Павло — це мій старий приятель ще зі шкільних часів.

Филип вельми зрадів, як побачив Павла, зараз повів його в хату.

Та як Филипові дочки побачили Павла, ввесь час зі співчуттям та сумом гляділи на нього. Та ніщо не говорили. Тільки вечером матері сказали, щоб не пустила Павла в Єрусалим, бо його жде тамечки лихо.

А мали всі чотири Филипові дочки дар пророкування.

Мати старалася відмовити Павла від прощі в Єрусалим.

Та він усе говорив одно:

— Мушу бути в день пятьдесятниці в Єрусалимі.

Вже недалеко було до зелених свят, як у Кесарію прибув із Юдеї пророк Агав. Був він давній знайомий Филипа й загостив і в його хату.

Як побачив Павла, каже:

— Дай мені на хвилинку свойого пояса.

Павло дав йому пояс. Агав обмотав собі ним руки й ноги тай каже:

— Так говорить Дух святий: „Мужа, що його отсей пояс, осьтак звяжуть у Єрусалимі Жиди й видадуть у руки поганам“.

Як почули таке домашні й Павлові товариші, кинулися до Павла та стали благати з плачем:

— Не йди в Єрусалим, не йди! Остань тутечки. Тут відсвяткуємо зелені свята.

Павло зворушеним голосом, спиняючи на силу слези, озвався на це:

— Любі мої! Що робите? Чого плачете, чого рвете серце моє? Я не то звязаний готов бути, я готов і вмерти за імення Господа Ісуса.

Всі не переставали вмовляти його, щоб не йшов у Єрусалим:

— Не йди! Цеж Дух святий остерігає тебе, щоб ти не йшов — каже Филипова жінка.

— Дух святий відкриває мені тільки частинку мойого будучого, а не каже не йти. Ні, Дух святий приготовлює мене на дорогу в Єрусалим, щоб я був готовий на муки за Христа Господа.

І бачили всі, що не відмовлять апостола від його постанови й сказали:

— Нехай буде воля Господня!

Царство „невидимої руки“

Масони і їх руїнницька діяльність у Польщі і в нас.

Поділ світа, поділ людей на два ворожі табори, на тих, що з Христом і тих, що проти Христа, стає в наших часах з кождою хвилиною щораз то більш виразний. З одного боку Христова Церква з її віруючими дітьми, з другого численні вороги Бога, ладу й моралі. Христова Церква, якої „пекольні ворота не одоліють“, але котра сповнюючи науку Христа є наражена на напасти сильних і завзятих ворогів. Ті всі вороги Бога, що поборюють Церкву й релігію Христа, творять у свою чергу неначе другу орґанізацію, другу Церкву, але церкву Антихриста.

Ми свідками, як нині по цілому світі панопаться три великі антихристові сили, се большевизм, відтак безглядний і глитайський капіталізм, та остаточно масонерія. Про злобу й ненависть до Христа, яку розсіває большевизм, ми часто й докладно інформуємо читачів „Правди“. Впрочім кожний, хто близше в своїм життю стрінувся з большевизмом, з його діяльністю й намірами, той напевно пізнав оту пекольну силу, що намагається знищити релігію й Церкву.

Про лихо капіталізму писали ми в статтях „Про робітниче питання“. Церква осудила й опрокинула поганський, безбожний капіталізм, що також дише тільки ненавистю до добра і божком своїм зробив мамону — гріш. Большевизм і поганський капіталізм, се два рідні браття, або лучше скажемо, що большевизм є покидьком, неправою дитиною капіталізму. Ті сили подібні до себе в доборі цілей в намічених плянах, щоб знижити Слово Боже і взагалі виперти Христа з землі.

Третьою ворожою Церкві силою є масонство, тайна, невидима орґанізація, розгалужена в цілому світі. Масони або інакше „вільномулярі“ творять власне оте „царство невидимої руки“, що протиставиться тут на землі Царству Божому. Є се буцімто орґанізація добродійна, що малаб нести поміч бездольним і нещасливим, але в дійсности поза тими гарними кличами, що вона для замилення очей людям виставляє на верх, криється жало їдовитої ненависти до Христа, Його Церкви й релігії.

Масони, се царство „невидимої руки“, що не виявляє своєї орґанізації на світло денне. Правда, в останних часах вони щораз сміливіше виходять з укриття і в деяких краях мають навіть свої часописи й установи. Але справжніх цілей вони не виявляють, лиш навпаки удають, що проти Церкви й релігії вони не виступають. Вони заявляють тільки, що вони заступаються за свободу переконань і думок, і бажають зірвати ті кайдани, які одні люде наложили на других.

Все те звучить дуже гарно й приманчиво, й дуже багато людей, навіть віруючих християн і католиків, дається ловити на їх вудку. Такі люде вступають деколи до масонських орґанізацій або завзято боронять їх перед осудом католицької Церкви.

Ми свідками, що й у Польщі, котра вважається наскрізь католицьким краєм, масони мають свої численні орґанізації. Недавно в польських варшавських часописах розвинулася жива дискусія на тему шкідливої праці масонських „льож“ (себто місцевих кружків загальної орґанізації) в Польщі.

Виявилося, що масони в великій мірі здобули собі вплив у польських урядах у Варшаві. Сей їх вплив бувби полишився зовсім незамітний, колиб не були посварилися між собою дві масонські орґанізації, а саме т. зв. „національні“ масонські льожі з льожами т. зв. „Великого Сходу“.

Коли недавно змінявся в Варшаві кабінет міністрів проф. Бартля, усунено з міністерства війни ґенерала Карашевич-Токаржевського, що був головою одної масонської льожі т. зв. „Ютшенка“. Поважне число урядовців у бюрі ґен. Токаржевського, а саме 18 старшин і 5 стенотипісток (урядничок, що пишуть на машинах до писання) належало також до тої масонської льожі. Колиж на місце ґен. Токаржевського прийшов полковник Пристор, то він заразже всіх отих урядників позвільняв і попереносив до інших військових частин.

Таксамо у військовій орґанізації „Стшелец“, яка вважається прибічною ґвардією маршала Пілсудського, є дуже сильні впливи масонів. В останних часах і в тій орґанізації прийшли до впливу масони з т. зв. „національних льож“, що намагаються опанувати цілу польську державу.

Польський часопис „Пшеґльонд Католіцкі“, котрий подає сі відомости, додає вкінці, що масони з „національних“ льож розпоряджають двома великими часописами в Варшаві, а саме „Ґлос-ом Правди“ і Курєр-ом Поранним“, зноваж масони з льож „Великого Сходу“ мають вплив на соціялістичний дневник „Роботнік“ і на ліберальний щоденний часопис „Епока“.

А Павло вже спокійно каже:

— Готовтеся, товариство моє, в дорогу.

Тоді приступив до нього старший уже муж тай каже:

— Я Мнасон Кипрянин, та живу тепер у Єрусалимі. Там маю дім. Прохаю тебе, учителю, візьми мене з собою. А друге моє прохання до тебе й до твоїх товаришів: у Єрусалимі, в моїй хаті будьте моїми гістьми ввесь час побуту.

— Добре — каже Павло — підеш у нашому товаристві тай гістьми твоїми будемо.

Зголосилося ще й більше християн із Кесарії до товариства в подорожі.

Радів Павло:

— В товаристві й веселіше й безпечніше йдеться — каже.

В Єрусалимі.

Ранним ранком вирушили в дорогу. Сумні, дуже сумні були ці, що оставали в Кесарії. Всім їм не давала спокою думка, що може це вже в останнє бачать дорогого апостола. І рясними слезами обливали його лице й руки, поділ одягу апостола цілували.

А апостол теж не в силі був спинити сліз.

— Пращавайте, любі мої — говорив із вогкими від сліз очима. — Прощавайте та кріпкі будьте вірою, не дайтеся звести на мінівці лжепророка. Держіться тільки цього, чого я навчав вас, бо це не я навчав вас, а сам Господь Христос устами моїми. Сповняйте всі свої обовязки, наложені на вас, совісно й щиро. Бо як в одному тілі маємо багато членів, а всі члени мають не одно діло, так і ми всі одно тіло в Христі, по одному ж один одному ми членами. Маючи дарування по даній нам благодаті неоднакові: одні пророкуймо, другі напоминаймо, хто старшинує, старшинуй із пильністю, хто навчає, нехай навчає пильно й по правді. А над усе любіться всі щирою братньою любовю. — Прощавайте.

І в останнє ще розпрощалися й розійшлися та довго ще оглядалися одні за одними.

Ранок був погідний, милий легіт давав прохолоду, тож спершу йшли доволі скоро, хоч треба було нераз іти стрімкими верховинськими плаями й стежками.

В дорозі якось і забули на смуток, що вповив був їх серця при розстанні й поволи завелася весела гутірка. Одні оповідали свої пригоди з давніших мандрівок, інші, що вже не вперше йшли тудою, оповідали історію місцевостей, що ними, або попри них переходили. А йшли вони на Бетар, Кафар-Сабу, Ме-Яркон, що то його Римляне перезвали на Антипатрію. А як наближалися до міста Раматаїм, чи то Ариматеї, каже Павло:

— Ось перед нами родинне місто пророка Самуїла, що помазав Савла й Давида на царів Ізраїля. Минулася Ізраїля сила — незгода зїла її... зітхнув Павло.

А Лука на це:

— Ариматея славна ще й іншим. Відси родом Йосиф, тайний ученик Христа, що випросив у Пилата дозвіл поховати Христове тіло.

Дальше йшли на Бет Горон, Ґібеон, де колись зберігався кивот завіта зі скрижалями, що на них було десять заповідей. Відтіля перейшли в Мізпу, а з Мізпи в Емаус.

Як вийшли з Емаус, каже Мнасон, вказуючи на старезне оливне дерево, що росло край шляху:

— Ось тутечки бачили два ученики Господа по воскресенні Його.

І всі спинилися та поклонилися святому місцю. Четвертого дня під полудне прибули під Єрусалим.

Дивне почування й зворушення заволоділо серцями всіх на вид старинних мурів столиці жидівської держави, свідків минулої слави. Стоять мури кріпкі та дужі, як і перше. Та вже проміж ними вбилися й чужі, горді римські будови. Новіщі й кріпші, вони наче глузують із старих мурів: „Пропала ваша слава! Тепер наша слава лунає тут!“ — немов говорять горді, чужі мури.

(Дальше буде.)

Сі невзгодини між масонами в Варшаві виявляють подекуди сили і цілі масонів. Є се орґанізації могутні й багаті, що хочуть підпорядкувати своїм впливам і се вже в багатьох краях навіть і здійснили — державні влади. Масони, хоч і походять головно з багатих жидів капіталістів, лучаться в своїй тайній, невидимій діяльности з іншими ворогами Церкви як зі соціялістами, большевиками й протестантами. Їх орґанізація, оте царство "невидимої руки" справді невидимою сіттю огортає майже цілий світ.

Працюють вони також й для руїни нашої гр.-кат. Церкви й нашого народу. Хоч може діяльність їх у нас не така широка як нпр. в Польщі, то всеж таки „по плодах їх праці" можна їх пізнати.

На галицькім українськім ґрунті діяльність їх проявляється головно у видавничій ділянці. Вони видають лихі, безбожні й неморальні книжки, щоби в той спосіб зіпсувати наш нарід, а передовсім передову частину громадянства, інтеліґенцію. Се вже їх випробований масонський спосіб. Таким чином підривають вони здорове коріння кождого народу й громадянства, та роблять його податним для своєї дальшої руїницької й проти Церкви зверненої діяльности.

Чи сміємо й можемо ми, віруючі українці, спокійно й зі заложеними руками придивлятися оцій пекольній роботі, тих невидимих сил, що служать Антихристови? Чи маємо слухати дитинних слів деяких наших вільнодумних людей і часописів, що „масонство" се тільки видумка католиків і Церкви, й що їх узагалі в нас нема?

Ми відповімо: Запізно буде боротися з масонством в українськін народі, коли воно вже скрізь запустить і уміцнить свої невидимі сіти. З лихом треба боротися відразу, якщо воно тільки простягає свої руїницькі руки. Нині ще легко можна їх побороти, коли віруючі українці твердо й непохитно стануть у боєвих рядах своєї Церкви, й коли випруть зі своїх домів та публичних товариств і читалень, лиху книжку і лихі ґазети, котрі поручають отсі руїнники моралі й релігії.

На посягання „царства невидимої руки" мусимо ми віруючі українці-католики, відповісти нашою однозгідною поставою і готовістю до боротьби зі злом у рядах нашої Церкви, в Католицькій Акції під проводом наших духовних провідників, епископів і священиків.

І. А.

——o——

Бурі й тучі.

Над Польщею перейшла в мин. пятницю буря і заподіяла великі шкоди. Над Варшавою лютувала буря ок. 40 хвиль. Наслідком ушкодження телефонічних проводів перервана комунікація з Пултуском, Ґройцем, Лодзею, Радомом, Катовицями та Краковом, а також із Берліном, Парижем, Віднем і Данциґом. Ще більші шкоди заподіяла буря в телеґрафічній комунікації. Богато поїздів наслідком бурі припізнилося. Поїзди задержано по дорозі наслідком небезпеки катастрофи, бо підчас бурі була така пітьма, що машиністи не бачили сиґналів. Біля Ліди було кілька пожеж наслідком громів. — Богато місцевостей в середущій Европі навістили бурі з градом і зливою. Найбільше давався в знаки буревій наддунайським околицям Баварії. Буревій перейшов півд. Німеччину в півд.-сх. напрямку та займив також Лужиці й часть Шлеська. В Лужицях у полудне було темно наче в ночі. Вихор дув так сильно, що часом заглушував громи. В околиці Нірнберґу град убив кільканацятьох селян. Одна жінка згинула від удару граду величини пястука. Інша жінка згинула, придавлена падаючим деревом. Біля Бертесґадену вибухла пожежа та перекинулася на дооколичні ліси. Поїзди не могли їхати проти бурі, їх задержували серед поля. Буря заскочила кораблі на озерах. На Бертесґаденськім озері згинули 4 прогульковці. В Шнебеку грім ударив у проводи електричні та спричинив вибух трьох басейнів нафти. Наслідком перервання електричних проводів Шебенек і сусідні місцевости, що користуються тою самою електрівнею, потонули в пітьмі. В околиці Нірнберґу злива знищила великі лани збіжа. По дорозі до Ліндав два молоді робітники, придавлені переверненим телеґрафічним стовпом, згинули на місці. На озері Кеніґзе затонуло човно, яким плив батько з малою донечкою. В околиці Ліґніц повітряна труба підняла в гору кількох людей, а потім кинула ними об землю з великою силою. На шляху Берлін-Мюнхен вітер вкинув до середини поїзду сто шиб; 35 подорожніх було ранених. У містечку Шальдіні, біля Пассав знищені почасти всі доми, майже кожний не має крівлі. В Плятінґу на базарі вихор розніс кільканацять возів із сіном у промірі кльких кльометрів від міста. — Кураційну місцевість Весляв біля Відня навістила буря з хмароломом. Кураційна палата та кілька інших домів стоять під водою. Дорога ушкоджена місцями на 60 цм. глибоко. Пожежна сторожа рятувала мешканців. У Зальцбурзі та Лінці лютував сильний буревій, жертвою якого впало 4 людей. Матеріяльні шкоди великі.

——o——

З думок дядька Наума

Москалі насміхаються, коли прозивають нас „хитрими Малоросами". На ділі усі ті українські хитрощі такі наївні, що ними не піддуриш ніякого розумного чоловіка. Найбільше грішать отакими дитинячими хитрощами наші українські політики. Коли їм здається, що треба добути чимось прихильність для української справи, то вже й міри не знають в хитрому підлещуванню.

*

Хитрість: признака слабости, оруже раба, дитина брехні і лукавства. Характерна людина і характерний нарід не стануть уживати інтриґ та ложі для осягнення своїх цілий.

*

Політика розумних народів супроти жидів се така, що жид в Америці мусить бути добрим Американцем, на Мадярщині добрим Мадяром, у Франції добрим Французом, в Чехії добрим Чехом і усюди інде добрим громадянином тої держави, де приходиться йому проживати.

Ті жиди, що осіли і живуть на Україні, мусять бути добрими українськими громадянами, коли бажають користати з громадянських прав. Якщо хто з українських жидів виступає проти українських інтересів, проти нього муситься прикласти ту саму міру, що і проти шкідників Українців.

——o——

Гнівається швець за те, що шевцем його звуть

(Як „Праця" вибалакала в гніві лютім більше ніж сама хотіла).

Невигідно львівській „Праці" й „Раді" те, що наш часопис разураз відкриває їх закрите ніби українською маскою большевицьке лице. Се псує їхню руїнну роботу. Не стає їм уже способів на туманення своїх немногих читачів — радянським „раєм" на Україні, який ми описуємо в кождім числі на основі таки большевицьких джерел (як пр. „Що врадив зїзд безбожників"?, „Зїзд селькорів" і инш.).

Тому всю свою лють виливають брехливою вуличною лайкою, з якою накидаються на „Правду" та на инші християнські часописи.

Така лайка, як лаяння злющої собачки, нікому нішо не шкодить. Вона лиш свідчить, хто таке — автори тих лайок.

Сміх збирає, коли читати їхні небилиці. А найсмішнійше те, що всі кидані ними лайки падуть таки на їхню голову та на голови їхніх червоних „панів".

Ось вшкварила „Праця" ч. 30 зі 7-го липня с. р. статтю п. з. „Праведники ведуть офензиву брехні". Читай — та хоч лягай зі сміху.

На самім вступі виписано там про „Правду" таке: „Знаєте тую непевну і баламутну ґазетинку, що вислуґується всім панам, всім власть імущим, що *топче за кождим разом мов кінь копитом усе, що дороге є знуждованому нашому народови на західних землях?"*

Хто перечитав хочби лиш одно число „Правди" бачить, що те все базікання безлична брехня. „Правда" лиш пятнує остро й рішуче всякі „Праці", „Ради" й „упіпи", які вислуговуються „власть імущим" на зазбручанській Україні жидо-большевикам. А вислуґуються вони тим, що брехливо захвалюють „гаразди" українського народу під большевицькою владою.

Знає „Праця" се добре, що не хто инший, а та жидівсько-большевицька влада всіх зусиль докладає, *щоби вже не кінським, а чортівським копитом здоптати все, що найдорожче українському знуждованому народови.*

Здоптала вона до тла право приватної власности українського селянина до послідного клаптика землі. Вчинила його безплатним наймитом на колишній батьківській його ниві. Допче по найніжнійших почуваннях душі українського народу своєю діявольською боротьбою з вірою, з релігією, з християнською моральністю.

Хто й кого тут допче, хто й кому помагає доптати?

Пише дальше „Праця“: „Цю ґазетинку на селі кождий знає, бо її масово розкидається під неділю при церквах, *хоч ніхто її не хоче читати, бо вона нецікава, бо вона служить панській справі*“.

Що се крайна брехня, знають се наші так численні передплатники, знає й „Праця“.

„Правди“ ніхто не розкидає. Се „Праця“ так після себе міркує. Що „Правда“ цікава і щиро служить лише справам українського народу — свідчать ті маси точних наших передплатників, яких число з тижня на тиждень зростає, та ті численні щирі листи від них, які кождого дня дістаємо.

Та найбільше впекла „Працю“ поміщена в 26 ч. „Правди“ стаття „Великий процес комуністів“. В статті тій іменами й цифрами виказали ми, що ватага платних большевицьких аґентів, переважно жидків та жидівських Іванів на даний із Москви приказ намагається ширити в українськім народі по сей бік Збруча руїнну комуністичну аґітацію.

Вилаявшися як послідний бродяга, пише „Праця“ таке:

Що в тій партії є також жиди, то яка в тім наша вина? Зрештою в тім нічого такого дивного, бо це є партія інтернаціональна“ значить міжнародна, — прим. Ред.) „так, як інтернаціональними є соціялісти зпід знаку 2-го соціялістичного інтернаціоналу. А чейже в соціялістичних партіях, от хочби навіть польських є також досить жидів. А до другого інтернаціоналу належать навіть наші радикали-соціялісти“.

Коли „Праці“ так пахне компанія з обрізаними „інтернаціоналами“, бо мовляв, знюхалися з ними і польські соціялісти й „наші“ радикали — то вольному воля. Але нехай та вся „чесна“ компанія признавшися раз, що вона „інтернаціональна“ — не гне нікому блахмана, що вона „українська“, що вона служить українському народови!

Серед безнастанних лайок на „Правду“ пише дальше „Праця“ таке:

„*Наша газета, ані також Партія Праці з комуністами не має нічого спільного*. ...Ми маємо свою окрему програму, котра м. ін. велить для добра всего українського народу *признати й спомагати державне будівництво Радянської України*“.

Яку підлу облуду виявляють отсі слова!

Смирна „Праця“ не має нічо спільного з комунізмом (большевизмом), а лиш признає й спомагає державне будівництво радянської (большевицької) України. Не має нічо спільного з большевиками, а лиш робить большевицьку роботу! Ще й сама виразно каже, що так „велить окрема програма Партії Праці“.

Таке саме, як говорив би перебраний по цивільному поліційний аґент: „я не є поліціянт, а роблю лиш поліційну роботу“.

Висказала в злости „Праця“, так як та язиката перекупка, більше ніж сама сказати бажала.

Та не сказала нічо нового, а те, що ми вже нераз писали:

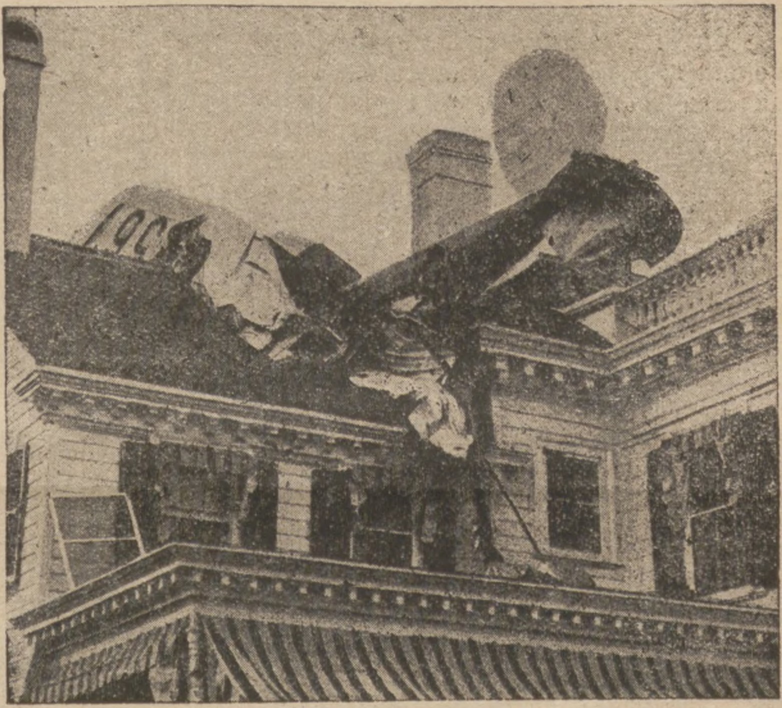
Ціла (складаючася з півсема чоловіка) Партія Праці та її ґазети „Праця“ й „Рада“ удають зі себе приятелів українського працюючого народу. В дійсности — по своїй програмі поволеньки намагаються звабити його й запрягти в ярмо славетного державного жидівсько-большевицького „будівництва“, яке вже само в собі становить руїну всіх дочасних і духових ціннощів підярмлених ним народів.

Та даремний їх труд і даремно висипані з большевицького кармана червінці.

Весь український нарід відпорний на отсю червону заразу.

——o——

ЛІТАК ВЛЕТІВ ДО СПАЛЬНІ

На дах дому губернатора міста Ню Єрсей впав літак. Пробивши дах і стелю — попав до спальні губернатора. Не знати, чи радий був губернатор такому гостеви.

Промінниця у людий

(Розмова з проф. хирургії Львівського Університету д-ром Романом Барончом.

Наближаються жнива. Не від річи буде познайомити наших читачів з недугою, яка саме в той час трапляється по наших селах при зборі збіжжа.

Багато людий які працюють на ріллі, дістають недугу промінницю. Промінниця виступає тоді, коли кусочки стебла зі збіжжа а передовсім ости ячменю дістаються до уст. З кусочками стебла чи ости дістається до слизової оболони ями уст гриб, котрий галапасує на збіжу і перебивається чим раз глибще і глибше в тіло та викликує недугу промінницю.

Отсей гриб може дістатися не тільки до слизової оболони устної ями, але також до гортанки, до легенів до жолудка або сліпої кишки, (що находиться по правій стороні живота). Коли закажена тим грибом частина стебла і ости ввійде до рота, тоді наступає недуга промінниця лиця або шиї. Колиж дістанеться до язика то викликує промінницю язика. Промінниця замітна тим, що в околиці горішної або долішної щоки, а також шиї повстає дуже твердий ґудз. Сей ґудз з часом мякне і викликує вперті боляки. Тому, що недуга входить чимраз глибше в мязи щок, недужий по якімсь часі не може отворити уст.

З лиця може зійти промінниця в низ, навіть на грудну клітку.

Як бачимо кожда людина котра працює на ріллі підчас жнив, повинна вважати при збиранню і молоченню збіжа, щоби кусочки стебел а головно ости ячменю або іншого збіжа, не дісталися до уст і невикликали тої впертої злосливої недуги. Головно при молоченню збіжа дістає часто людина промінницю уст або язика, бо заражані кусочки, дістаються туди з грибом через рот. Тому хотівби я звернути увагу, що при звоженню, молоченню збіжа, треба мати уста замкнені і не віддихати устами, тільки носом, або закривати уста легкою хусточкою, щоби полова аби ости збіжа не дісталися до уст.

Ще раз повторюю, що недуга дуже вперта і небезпечна.

Коли хто заразиться грибом промінниці тоді негайно повинен зголоситися до лікаря, щоби недуга не задавнювалася і не дісталася до мозку або до легенів, що моглоб викликати смерть.

Промінниця дістається деколи і до живота де викликує великі ґудзи, а навіть до печінки, до міхуря і інших сусідних знарядів. Коли дістанеться до живота, тоді вона дуже вперта, але в початках може бути ще виличена.

Бакай Степан.

Поширюйте „Правду“!

ДОПИСИ

СОКОЛІВКА. *(Велике народне свято).* В дни 28. липня 1929 р. святкує Соколівка, золочівського повіту, велике Народне Свято, не буденне, бож обходить 25-літний ювилей істнування читальні „Просвіта" і пож. рух. Т-ва „Сокіл", а 17-літню річницю смерти народнього робітника о. Володимира Кальби, котрий ціле своє життя працював для своїх. За його труди українське громадянство побудувало величавий памятник, а в дни 28. липня ц. р. піде походом віддати поклін у його стіп. В цім саме святі повинно взяти участь ціле громадянство, всі в кого бє щире українське серце, в кого пливе українська кров. Не повинно бракнути на святі ані одного Т-ва „Просвіта" і „Сокола". Цим саме дати доказ, що ми цінимо, ми любимо дорогу „Просвіту" та „Сокола", а шануємо память заслужених!

Комітет.

ЗОЛОЧІВ. *(Памятна річниця).* Дня 22. січня ц. р. обходило золочівське громадянство 10-літню річницю злуки всіх земель України осібним святочним вечером. Захоплена публика, зібрана на салі ім. М. Шашкевича почала співати: „Не пора..." За це тепер покарало золоч. старосво підозрілих у співанню гривною від 25—50 зол. Заскаржені зробили відклик. Розправа ще не покінчилася.

СОКАЛЬ. *(Перше свячене).* Дня 19. 5. 1929 р. відбулося по раз перший в Сокалі спільне свячене для міщан і інтелігенції. В гарно прибраній салі „Народної Торговлі" засіло 120 осіб до спільної трапези. Посвячення довершив о. Кулинич, місцевий сотрудник та зложив побажання присутним в заступстві недужого пароха. Ініціятор сего свята о. катихит Лука Салук виголосив святочну промову вказуючи на примірах з історії нашої Церкви і народу на вагу і значіння таких сходин. Відтак промовляв цілий ряд бесідників а саме: д-р Лев Хоминський, проф. Бутринський, д-р Горбачевський, о. проф. д-р Г. Вергун, д-р Дан. Богачевський, інж. Мих. Ковальський і дир. Комар. Провідною думкою промов були смерть і воскресення Христа. Їх слова з одної сторони витискали з очий присутних слези болю при згадці на наше недавне минуле, то знова слези надії і радости на кращу долю по запевненню Христа. Замітна була бесіда проф. Бутринського. Він завзивав інтелігенцію, щоби ділом показала, що належить до христ.-катол. Церкви. Нагоду до виявлення цего католицького світогляду дають ріжні Богослуження і походи церковні. Поміж учасниками свята бачили ми посла Володимира Кохана, що у своїй промові завзивав всіх до єдности і витревалости по приміру перших Християн, а побіда буде нам запевнена. При улаштованню свята чимало труду понесли: пп. Зофія Салукова, Олена Хоминська, М. Кулиничева, Романовська, Конкевичева та проф. Гамерський, За це їм щира подяка. Піднести належить, що святочний вечір відбувся майже без горячих напитків, що ще більше піднесло святочний настрій. Поважна міщанка п. Романовська щирими словами дякувала комітетови за улаштовання цего свята з побажанням, щоб цей вечір став завязком спільної праці інтелігенції і міщан на полі відродження нашого народу. Присутні зложили на „Рідну Школу" 24 зол. і на місцеву захоронку рівнож 24 зол. На кінці голова комітету п. Салук подякував присутним за участь у святі з побажанням, щоби ця святочна хвиля стала початком нашого духового відродження. Піснею „Ангел вопіяше" закінчено свято, а учасники серед незвичайно піднесеного настрою розійшлись домів.

Присутний.

——o——

Цікава всячина

Польського генерала Галлера, що має хутір над морем у Новім Селі, ліцитують за довги. — Спроби двох америк. летунок побити рекорд лету, скінчились сумно: Джинтрі вбита, Єнсен тяжко ранена. — Троцький не тратить надії на виїзд до Англії і знову прохає Мекдональда в цій справі. — У Парижі радив міжнародній конгрес пожежних організацій; приняв він окремий статут. — У Білгороді помер бувш. сербський міністер війни і закорд. справ полк. Ваза Антонич. — 28-го червня відправили в Мексику вперше від 31. липня 1926 перше богослуження в 11 церквах. — Сполучені Держави втратили річно 1,200 міліонів долярів на протиалькогольнім законі; з цього сама оборона закону коштувала 360,246.000 дол. — Ню-йорський „Таймс" помістив телеграму з Парижа про плян Юнга (угода з Німеччиною), яка складалася з 30.000 слів; розміром це неначе пів повісти. — Заповідають, що конскрипція в Злучених Державах в 1930 році викаже 123 міліонів душ. — Офіціяльна статистика стверджує, що Італія має тепер 50 міл. мешканців. — Фонд Рокефеллера з Ню-Йорку видав торік 21,690.738 дол. на лікарські і оздоровлюючі цили в Америці і за кордоном. Досі фонд видав уже 225 міл. дол., а має ще понад 200,000.000 дол. майна.

НОВИНКИ

Пожежі. В Переспі (пов. Сокаль) повстав вогонь у громадській шопі та перенісся з причини сильного вітру на дальші будинки. Згоріло 6 хат і 16 інших господарських будинків. Шкоди є на 46.300 зол. — У Сокалі вибухла пожежа в домі Маєра Шпальтера. Вогонь розширився і знищив 7 домів із деревляними будинками на загальну шкоду 147.500 зол. — В Куровичах, пов. Перемишляни вибух огонь в домі Гр. Бурдення. Згоріло 11 домів враз з господарськими забудованнями. Шкода виносить 50 тисяч зол.

Бурі і громи. В селі Мшанець (пов. Тернопіль) лютував боревій, що зірвав крівлю зі стодоли та вбив 12-літнього пастуха Ів. Сокільника, що там був скривсся. В Грималові згоріли від грому три доми, вихор збурив 9 стоділ і млин та ушкодив палату гр. Волянського. В Лопатині (пов. Радехів) буревій знищив 12 будинків. У Будилові (пов. Бережани) згоріла стайня з худобою. В Городищі від грому згоріла хата і стодола Марії Волянської та будинки Мик. Трача.

Страйк в Бобреччині. Часописи повідомляють, що в деяких селах Бобреччини вибух страйк між селянами і дворами на тлі економічнім. Страйкує населення сіл: Бориничі, Чорний Острів, Бринці, Загірне, Бринці Церковні, Девятники й одно село під Ходоровом. Деякі польські часописи добачують причини тих страйків в агітації сельробів.

Смерть від грому. В часі шаліючої над богородчанським повітом бурі з громами схоронилися перед дощем дві жінки зі Саджави Катерина Олексим і Стефанія Сороканюк під стоячу в полі ялицю. Нараз ударив грім у тую ялицю й обі жінки впали мертві на землю.

Залізничі катастрофи. На залізничній лінії Підгірє-Пляшів коло Кракова дня 3. липня с. р. наїхала велика льокомотива на стоячий на стації Підгіря особовий поїзд. Наслідком сильного зудару льокомотива й чотири вагони розбиті. В часі того страшного випадку 5 подорожних віднесло дуже тяжкі а 150 лекші рани.

Друга залізнича катастрофа мала місце на шляху Загіряни-Круже. Там вискочило на скруті зі шин шість вагонів тягарового поїзду й скотилися з насипу. В тім випадку лиш один залізничник відніс тяжкі рани.

Ограблення почтового возу. Не висліджені досі злодії напали на особовий поїзд, що їхав з Лодзі до Кутна та забрали з почтового вагону всі грошеві листи на кількадесять тисяч зол. Злодії вскочили до вагону підчас руху і господарили собі там довший час.

Арештування обманця. На Замарстинові арештувала поліція 30-літнього Фр. Тавбелеса, що недавно продав на вулиці у Львові Юлії Шумлянській металеві обручки як золоті. Такі випадки трапляються дуже часто. Тому бережіться перед такими обманцями.

ЖЕРТВИ.

На „Пресовий фонд" прислав гр.-кат. уряд деканальний в Снятині 15 зол.

На Укр. Інвалідів о. Іван Любович — Іванівка 10 зол.

Біржа

Гроші: Ам. доляр 8·87½—8·88, чеська корона 0·26·20—0·26·50, авст. шілінг 1·25½, швайц. франк 1·71½—1·72, радянський червінець 17·50—18·0. **Збіжа:** Ціни за 100 kg льоко стація заладовання; Пшениця двірська 44—45, жито галицьке 23·50—24, овес гал. 21·50—22, вика 30—32, сіно прасовано краєве 7—10, солома прасована 4—5, гречка 28 - 29, отруби житні 14·25—14·75, отруби пшеничні 14·25—14·75, мак синій 120—130, мак сивий 90—100. Отруби житні подорожіли зрівнялись в ціні з пшеничними. Позатим ситуація без змін.

Відповідальний редактор Антін Лотоцький. З друкарні Сп. „Діло", Львів, Ринок 10.